

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága dr. Varga Béla ügyvéd által képviselt felperesnek dr. Karsay Zsófia ügyvéd által képviselt alperes ellen kötelesrész kiadása kiránt a Győri Városi Bíróságon 20.894/2006. számon folyamatba tett és a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 1.Pf.20.136/2009/6. számú ítéletével befejezett perében, az említett számú másodfokú határozat ellen a felperes részéről 88. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán a 2010. június 8-án megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

i t é l e t e t :

A Legfelsőbb Bíróság a Győr-Moson-Sopron Megyei Bíróság 1.Pf.20.136/2009/6. számú jogerős ítéletét a per főtárgya tekintetében hatályában fenntartja, míg a felperes által az alperesnek fizetendő eljárási költség összegét 700.000 (Hetesszázezer) forintról 500.000 (Ötszázezer) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek - 15 nap alatt - 80.000 (Nyolcvanezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Legfelsőbb Bíróság Pfv.II.21.906/2005/7. számú hatályon kívül helyező végzésével elrendelt megismételt eljárásban a felperes módosított keresetében kérte kötelezni az alperest kötelesrész kiadására elsődlegesen pénzben, másodlagosan természetben azzal, hogy a kötelesrész alapját a B. út 52. szám alatti, valamint az Sz. utca 29. szám alatti ingatlanok kell hogy képezzék, mert a T. utca

17. szám alatti ingatlant az örökhagyó a felperes gyermekei részére vásárolta.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Álláspontja szerint a kötelesrész alapjához tartozik a T. utca 17. szám alatti ingatlan is, mert az örökhagyó akarata arra irányult, hogy a felperes szerezzé meg annak tulajdonjogát. A kötelesrész alapjába tartozó b.-i ingatlant haszonélvezeti joggal terhelten kérte figyelembe venni.

Az örökhagyónak 1994. májusától 1999. novemberéig nyújtott tartás, gondozás ellenértékét hagyatéki hitelezői igényként érvényesítette a megismételt eljárás során, melyet beszámítani kért a hagyaték tiszta értékébe.

A felperes a hagyatéki hitelezői igény iránti beszámítási kifogás elutasítását kérte, elsődlegesen elévülésre hivatkozással, mivel az alperes igényét a hagyaték megnyílásától számított öt éven túl, 2006. júniusában terjesztette elő. A beszámításnak - álláspontja szerint - akadálya továbbá, hogy nem egynemű követelésekről van szó, miután a felperes a kötelesrész természetbeni kiadását kérte. Ezen túlmenően hivatkozott arra, hogy az örökhagyó gondozásra kizárólag a legutolsó életévében szorult; egyébként jó anyagi körülmények között élt, nyugdíja mellett jövedelemmel rendelkezett, anyagi támogatásra, tartásra nem szorult.

A megállapított tényállás szerint az 1999. november 9-én elhunyt H. V. - továbbiakban: örökhagyó - hagyatékát 227.620 forint értékű ingóság, valamint az 5.350.000 forint forgalmi értékű, B. út 52. II. emelet 10. szám alatti ingatlan képezte. Az örökhagyó az 1998. október 1-jei írásbeli magánvégrendeletében kizárólagos örököséként egyik leányát, az alperest nevezte meg. A másik leánya, a felperes három gyermeke az 1986. május 16-ai adásvételi szerződéssel egymás közt egyenlő arányban megszerezték a T. utca 17. szám alatti ingatlan tulajdonjogát, amelynek 525.000 forintos vételárát a peres felek édesapja, az örökhagyó ajándékozta a felperesnek, ingatlanvásárlás céljából, majd a felperes elhatározása folytán vevőként a gyermekei tulajdonjogát jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba. Az örökhagyó 1987-ben további 60.000 forintot adott a felperesnek a gáz bevezetésére, majd 1992-ben 10.000 forintot kerítés létesítésére, ivóvíz-vezeték kiépítésére. Ezen felül rendszeresen havi 500-1.500 forinttal is támogatta a felperest. Az említett ingatlan értéke - az 1986. évi állapotának megfelelően - a hagyaték megnyíltakor 6.000.000 forint volt, az 1987-ben történt gázbevezetés értékemelő hatása a hagyaték megnyíltakor 500.000 forint, míg a 10.000 forint beruházás értéknövekménye 110.000 forint volt.

Az örökhagyó 1992. február 17-én az alperesnek ajándékozta haszonélvezeti jogával terhelten a b.-i hétvégi házát, amelynek

forgalmi értéke a hagyaték megnyíltakor 7.400.000 forint volt. Az ajándékozási szerződésben rögzítettek szerint az alperes nem köteles az ingatlant osztályra bocsátani, mert a felperes részére az örökhagyó 1987-ben házasingatlant vásárolt és a két ingatlan értéke megegyezik.

Az alperes 1994. májusától - két időszak kivételével: amikor a megyei kórház ápolási osztályán feküdt (1998. november 10-től 1999. április 9-ig, majd 1999. augusztus 2-től november 9-ig) - halála napjáig gondozta az örökhagyót. Az örökhagyó teljes tartásra nem szorult, saját jövedelemmel, nyugdíjjal rendelkezett, a rezsi- és gyógyszerköltségen felül az élelmezési költségekhez is hozzájárult. A bíróság a perben beszerzett szakértői véleményt elfogadva a gondozás pénzbeni ellenértékét 1.226.400 forintban állapította meg. A megismételt eljárás során az elsőfokú bíróság az ingatlanok hagyaték megnyíltakori forgalmi értékére vonatkozóan az alapeljárásban beszerzett ingatlanforgalmi szakértői véleményeket kiegészítette és ennek eredményeként állapította meg az ingatlanok forgalmi értékét 7.400.000 forintban, illetve 6.000.000 forintban. A Legfelsőbb Bíróság iránymutatásának megfelelően megállapította a b.-i ingatlant terhelő haszonélvezeti jog ellenértékét. Ennek számítási módjára a felek kiindulási alapként elfogadták az Itv. 72. § (1) és (4) bekezdésében foglaltakat, amely szerint a haszonélvezeti jog ellenértéke 1.480.000 forintnak felel meg. Figyelembevétel azonban azt a körülményt, hogy egy nyaraló használata szezonális, ahol az arra jogosult haszonélvezeti jogának gyakorlása időben korlátozott, mérlegeléssel 1.000.000 forintban vette figyelembe a haszonélvezeti jog értékét. A b.-i ingatlant ezért 6.400.000 forintértéken állította be a kötelesrész alapjába. Elutasította a felperes további - műszaki szakértői vélemény beszerzésére irányuló - bizonyítási indítványát tekintettel arra, hogy Sz.-né N. J. ingatlanforgalmi szakértő aggálytalannak és alaposnak tartott, összehasonlító adatokkal kellőképpen alátámasztott kiegészítő szakértői véleményében a ház műszaki állapotát részletesen, alaposan felmérte, feloldva ezzel az ingatlanra korábban más szakértő által készített szakvéleménnyel kapcsolatos aggályokat.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek kötelesrész címén 3.242.637 forintot és ennek 1999. november 10. napjától a kifizetésig esedékes törvényes mértékű késedelmi kamatát azzal, hogy a kötelesrész kielégítéséért az alperes a hagyaték tárgyát képező ingatlannal felel.

Indokolásának jogi okfejtése szerint - a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásából kiindulva - a Ptk. 666. § (1) bekezdésének alkalmazása körében figyelemmel volt arra, hogy a T. utcai ingatlan vételárát az örökhagyó fizette; e készpénz ajándékot kifejezetten a perbeli ingatlan megvásárlása céljából bocsátotta a felperes

rendelkezésére. A bírói gyakorlatra - így a Legfelsőbb Bíróság PK 81. számú állásfoglalására is - tekintettel úgy foglalt állást, hogy a Ptk. 579. § (1) bekezdése szerinti ajándék tárgyát nem a vételár kifizetéséhez használt készpénz, hanem az annak felhasználásával megszerzett perbeli ingatlan képezi. Miután az ingatlan a felperes gyermekeinek tulajdonába került, nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy az örökhagyó általi juttatás a felperes személyére tekintettel történt-e, ezért a vitás ingatlant a felperes javára szóló juttatásként nem vette figyelembe. Ugyanakkor mint az örökhagyó által élők között 15 éven belül bárkinek juttatott adományt a kötelesrész alapjához hozzászámította.

A felperes elévülési kifogását a Ptk. 297. § (2) bekezdése szerint nem találta alaposnak, mivel a kötelesrész iránti igény keletkezése az öröklés megnyílásának időpontja, ezért az elévülés az ellenkövetelés keletkezésekor még nem következett be.

Levonva a temetés és a hagyatéki eljárással felmerült 187.081 forint költséget, valamint az 1.226.400 forint tartás, gondozás ellenértékét, 4.199.372 forintban állapította meg a hagyaték tiszta értékét.

Az örökhagyó által ingyenesen juttatott adományként figyelembe vette: az alperesnek ajándékozott b.-i ingatlant - 6.400.000 forint -, a felperes gyermekeinek ajándékozott T. utcai ingatlant - 6.000.000 forint -, továbbá a felperes részére juttatott, a hagyaték megnyíltakor 610.000 forint értéket képviselő pénzadományt. A kötelesrész alapját 17.209.372 forintban állapította meg. Figyelemmel volt arra, hogy a készpénzadomány esetében az adományozás és a hagyaték megnyílt közötti időszakban késedelmi kamat számítására nincs mód, annak azonban nem volt akadálya, hogy a készpénzadomány az ingatlan értékelkedésének arányában kerüljön elszámolásra. Ennek megfelelően a gázbevezetésre az örökhagyó által adott 60.000 forintot a hagyaték megnyíltakor 500.000 forintban, míg a más célokra juttatott 10.000 forintot 110.000 forintban, mindösszesen 610.000 forintban vette számításba. Az elsőfokú bíróság szerint a kötelesrész alapjára tekintettel a felperes kötelesrésze 4.302.343 forint, mely összegbe betudandó a felperes részéről a hagyatékából kapott 165.500 forint értékű ingóság és a 610.000 forint készpénzadomány, összesen 775.500 forint; így a felperest kötelesrészként a hagyaték megnyílásának pillanatában 3.526.843 forint illette meg, valamint ennek a kifizetésig esedékes késedelmi kamata. A Ptk. 670. § (1) bekezdése alapján megállapította, hogy a felperes kötelesrészének kielégítéséért elsősorban a hagyatékban részesült alperes felel, de csak a kötelesrész alapja szerint számított törvényes örökrészt meghaladó résszel. A kötelesrész fennmaradó részéért a felperes gyermekei mint megadományozottak felelnek, egymás közt egyenlő arányban. A bíróság a kötelesrész pénzben való kiadásától, mint főszabálytól való eltérésre nem látott okot.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és a felperes keresetét teljes egészében elutasította. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást ítélezése alapjául elfogadta, azonban az arra alapított jogi következtetéseitől eltérő álláspontot foglalt el a juttatások köre tekintetében. Követte a Legfelsőbb Bíróság iránymutatását, miszerint a vitás ingatlan nem tekinthető a felperes javára szóló juttatásnak a Ptk. 668. § (1) bekezdése szerint, adománynak ugyanis csak az olyan juttatás minősül, amely juttatás tárgyának tulajdonjogát az adományozott ténylegesen megszerezte. Úgy foglalt állást, hogy az örökhagyó részéről készpénz-adományozásra került sor, azzal a kívánsággal, hogy ebből a felperes a T. utcai ingatlant vásárolja meg. A kifejtettek szerint, amennyiben ez a készpénz-adományozás az örökhagyó által célzott eredménnyel történik, úgy a felperes ajándékát ezen ingatlan képezi a Ptk. 579. § (1) bekezdésében, valamint a Legfelsőbb Bíróság Polgári Kollégiuma 81. számú állásfoglalásában foglaltak értelmében. Vizsgálta, hogy az ajándékozás kik között jött létre. Azzal ugyanis, hogy a felperes a számára juttatott pénzt - az örökhagyó hozzájárulásával - tovább ajándékozta, még nem jött létre jogviszony az örökhagyó és az unokák között, ezért azt állapította meg, hogy a felperes készpénz adományban részesült. A megyei bíróság értékelési körbe vonta az alapeljárás során kellő hangsúlyt nem kapott okiratok tartalmát: az 1992. február 17-ei ajándékozási szerződést, az 1995. november 29-ei - később hatályát veszített - végrendeletet, valamint az örökhagyó 1998. október 1-jén tett végrendeletét. Mindhárom okirat egyértelmű tartalma szerint a vételár kifizetése az örökhagyó részéről történt és ezzel a felperes kötelesrész iránti igénye teljes egészében kielégítésre került. Mindezek alapján a másodfokú bíróságnak az a meggyőződése alakult ki, hogy az örökhagyó a felperesnek készpénzt adományozott és nem emelt kifogást az ellen, hogy azt a felperes az általa megjelölt célra fordítsa, azaz az ingatlan tulajdonjoga gyermekei javára kerüljön bejegyzésre az ingatlan-nyilvántartásba. Erre figyelemmel a vételárat a felperes juttatásaként a Ptk. 666. § (1) bekezdése értelmében a kötelesrész alapjához hozzászámította. A készpénz adományt az ingatlannak a hagyaték megnyíltakor értékén - 6.000.000 forint - vette figyelembe azzal, hogy „ebből 610.000 forint az értéknövelő beruházás”.

A jogerős ítélet ellen a felperes élt felülvizsgálati kérelemmel, amelyben annak hatályon kívül helyezését és keresetének helytadó új határozat meghozatalát kérte.

Hivatkozása szerint a másodfokú bíróság lényeges eljárási és anyagi jogszabálysértéssel hozta meg határozatát: a megállapított tényállásra alapított jogi következtetései tévesek, az irányadó jogszabályokból is helytelen jogi következtetést vont le, megsértette a Ptk. 579. § (1) bekezdését, 666-667. §-ait, a 324. §

(1) bekezdését, és a Ptk. 297. §-ában valamint a Pp. 196. § (1) bekezdésében foglaltakat. Szerinte tévesen jutott arra a következtetésre, hogy az örökhagyótól készpénz adományban részesült, a PK 81. számú állásfoglalás alkalmazására nem volt mód. Az ingatlan tulajdonjogát gyermekei szerezték meg, ezért annak értéke a kötelesrész alapjába beszámítandó, azonban neki adott juttatásként nem vehető figyelembe, mert a vételárat az örökhagyó fizette, amely felett nem volt rendelkezési joga. Kifogásolta ennek az ingatlannak a hagyaték megnyíltakori forgalmi értékét; sérelmezte, hogy a bíróság a műszaki szakértő kirendelésére irányuló bizonyítási indítványát elutasította. Álláspontja szerint kétszeres elszámolás történt: az értéknövelő beruházás 610.000 forintos összegét a 6.000.000 forintos forgalmi értékből le kell vonni, így az ingatlannak a hagyaték megnyíltakori forgalmi értéke helyesen 5.390.000 forint. Előadása szerint a másodfokú bíróság által értékelési körbe vont okiratok tartalma az ügy érdemi eldöntésének alapját nem képezheti.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban való fenntartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem a per főtárgyát illetően nem alapos, míg a perköltség tekintetében az alábbiak szerint alapos.

A Pp. 270. § (1) bekezdése és a 275. § (3) bekezdése együttes értelmezéséből következően az eredményes felülvizsgálat alapja az anyagi jogi jogszabálysértés vagy az ügy érdemi elbírálására lényeges kihatással bíró eljárási jogszabálysértés megvalósulása. A Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a Legfelsőbb Bíróság a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül, amiből az adott esetben az következik, hogy a felülvizsgálati eljárásnak már nem tárgya a felperes elévülési kifogása, továbbá a balatonalmádi ingatlannak a haszonélvezeti jog ellenértékével csökkentett forgalmi értéke, figyelemmel arra, hogy e kérdések - a felperes fellebbezésének hiányában - a másodfokú eljárásnak sem képezték tárgyát, e részében az ítélet már első fokon jogerőre emelkedett [Pp. 271. § (1) bekezdés].

Mindezt előre bocsátva a Legfelsőbb Bíróságnak a felülvizsgálati eljárás során abban a kérdésben kellett állást foglalnia: a másodfokú bíróság az irányadó jogszabályok alkalmazásával helytállóan jutott-e arra a következtetésre, hogy a kötelesrész alapjához kell számítani a felperesnek juttatott 525.000 forint készpénz ajándékot az öröklés megnyílásakorin értéken [Ptk. 666. § (1)-(2) bekezdés].

Helytálló a másodfokú bíróság okfejtése, mely szerint a vitás ingatlan önmagában abból az okból nem tekinthető a felperes javára szóló juttatásnak, hogy az örökhagyó szándéka az ingatlan

tulajdonjogának a felperes részére történő juttatására irányult. A kötelesrész alapjának a meghatározása körében ugyanis adománynak csak az olyan juttatás minősül, amelyért a megadományozott ellenszolgáltatást nem adott, és aki a juttatás tárgyának tulajdonjogát ténylegesen megszerezte. Ebben a körben – a megadományozott személye vonatkozásában – nincs jogi jelentősége annak, hogy az örökhagyó általi juttatás harmadik személyre tekintettel vagy harmadik személy részére történt. Az adott esetben nem vitásan – a Ptk. 117. § (3) bekezdése szerint – az ingatlan tulajdonjogát a felperes három gyermeke szerezte meg egymás között egyenlő arányban, tehermentesen.

A kötelesrész alapjához kell számítani mindazokat az adományokat, amelyek nem tartoznak a Ptk. 667. §-ában meghatározott kivételek körébe. Adomány az ajándék, amely leggyakrabban készpénz. A másodfokú bíróság helyesen járt el, amikor az örökhagyó akarataira vonatkozóan az értékelés körébe vonta az előző eljárás során csatolt, de kellő hangsúlyt nem kapott okiratokat. Mindhárom okirat egyértelműen tartalmazza az örökhagyó azon szándékát, miszerint a felperest nem kívánta kötelesrészben részesíteni, tekintettel arra, hogy a „kötelesrész igénye teljes egészében kiegészítésre került azzal, hogy a T. út 17. szám alatti ingatlan vételárát az örökhagyó fizette ki és az az unokái részére lett megvásárolva.” Az okiratokból is megállapíthatóan a készpénzadomány a felperes részére került átadásra. Az örökhagyó nem kifogásolta, hogy a megvásárolt ingatlan tulajdonjogát a felperes gyermekei szerezzék meg. Az örökhagyó, valamint az unokái között ajándékozási szerződés nem jött létre, azonban az 525.000 forint vételár az örökhagyó által kifizetésre került. E körben alaptalan a felperesnek az az érvelése, hogy a pénz felett rendelkezési joga nem volt. Ezzel szemben kétségtelenül megállapíthatóan fennállt a rendelkezési joga, hiszen valójában maga a felperes döntött arról, hogy az örökhagyó által megjelölt céltól eltérően – bár az örökhagyó által sem kifogásoltan – nem a saját nevére vásárolja meg az ingatlant. Ilyen körülmények között a készpénz ajándékot a Ptk. 666. § (1) bekezdése értelmében mint a felperes juttatását a kötelesrész alapjába be kell számítani, tekintettel a Ptk. 667. § (4) bekezdésében foglalt kivételekre is, mely szerint csak azon adomány nem tartozik a kötelesrész alapjához, amelynek betudását az örökhagyó elengedte. Mindhárom okiratban foglaltan az örökhagyónak az volt az akarata – favor testamenti –, hogy e juttatás betudását nem engedi el, mert a felperes kötelesrész iránti igénye kielégítésre került. A betudás elengedésének hiányában a kötelesrész alapjába számítandó a felperesnek adott készpénz.

Annak nem volt jogi akadálya, hogy a bíróság a készpénzadományt a Ptk. 666. § (2) bekezdése szerint kivételesen az azon megszerzett ingatlan értékelkedésének arányában számolja el, figyelemmel arra, hogy az ítélezési gyakorlat egységes ate tekintetben, hogy a kötelesrész alapjának a meghatározása során az ingyenesen juttatott

vagyontárgyat olyan érték alapulvételével kell számításba venni, amilyen értékhez a megadományozott ténylegesen hozzájutott. E körben nem hagyható figyelmen kívül, hogy az ingatlant a vételtől kezdődően a mai napig, 24 éve a felperes életvitelszerűen használja, birtokolja. Helyesen állapította meg tehát a másodfokú bíróság, hogy a felperes részére juttatott ingyenes ajándék a T. utcai ingatlan értékemelkedése folytán a hagyaték megnyíltakori értéken, azaz 6.000.000 forintban vehető figyelembe. Az értékviszonyok alakulására mint objektív körülményre figyelemmel – a felek méltányos érdekeinek is megfelelően – a másodfokú bíróság által alkalmazott elszámolási mód helytálló, tekintettel arra is, hogy az adományozás és a hagyaték megnyílt közötti időszakra késedelmi kamat felszámítására sincs jogi lehetőség. A bírói gyakorlat viszont módot ad a készpénzadománynak – az adott esetben az ingatlanárak emelkedésének arányában történő – ún. valorizációs értéken való elszámolására, kiküszöbölve az értékarány-eltolódást.

Nem alapos a felperesnek az a felülvizsgálati érvelése, hogy a 610.000 forint kétszeresen került elszámolásra. A jogerős ítéletben ugyanis tévesen szerepel az a megállapítás, hogy a 6.000.000 forintból 610.000 forint a beruházás értéknövekménye. Egyértelmű, hogy a másodfokú bíróság által alkalmazott elszámolási mód szerint is az adományok és a hagyaték tárgyát képező mindhárom ingatlan vonatkozásában a hagyaték megnyíltakori tényleges forgalmi érték a kiindulási alap, azzal, hogy ez az érték meghatározás az ingatlanok adományozáskori állapotának alapulvételével történik. Az adott esetben tehát az 1986. állapotnak megfelelő, de a hagyaték megnyíltakori érték az irányadó. Ekkor azonban még a gáz és a víz bevezetésére nem került sor, hiszen – a felek által sem vitatottan – az örökhagyó 1987-ben adott 60.000 forintot gázbevezetésre, további 10.000 forintot pedig a vezetékes víz kiépítésére 1992-ben. A megismételt eljárás során az alapszakértői véleményt kiegészítő Sz.-né N. J. ingatlanforgalmi szakvéleményéből is kétséget kizáróan erre a következtetésre lehet jutni. Erdemben helytálló ezért a másodfokú bíróság döntése, mely szerint a felperesnek juttatott érték körében 6.000.000 forinton felül vette figyelembe a 610.000 forintot. Következésképpen a Ptk. 668. § (1) bekezdése alapján betudandó a felperes részéről 6.775.500 forint (a hagyatékból kapott 165.500 forint ingó, 610.000 forint készpénzadomány, 6.000.000 forint értékű készpénzadomány). A kötelesrész alapja 17.209.372 forint, ebből a felperes kötelesrésze 4.302.343 forint. A felperes – 6.775.500 forint erejéig – kötelesrészét meghaladó juttatásban részesült, ezért a másodfokú bíróság a kötelesrész kiadása iránti – megalapozatlan – keresetet helytállóan utasította el.

Alapos viszont a felperes felülvizsgálati kérelme a terhére megállapított első- másodfokú és az előző felülvizsgálati költség tekintetében, figyelemmel a megyei bíróság által felhívott 32/2003.

(VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés b) pontjában - helyesen a 3. § (2) bekezdés a) pontjában - foglaltakra, melynek értelmében a pertárgy érték 5 %-a (perorvoslati eljárásban ennek 50 %-a) a megállapítható ügyvédi munkadíj. A pertárgyérték - a peres felek által sem vitatottan - 3.272.637 forint. Ehhez mérten az elsőfokú eljárási költség 200.000 forintban, a másodfokú eljárási költség (két másodfokú eljárásra) 2x100.000 forintban, míg az előző felülvizsgálati eljárási költség felszámítása 100.000 forintban reális, figyelemmel a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 252. § (4) bekezdésében foglaltakra is. A másodfokú bíróság nem adta kellő indokát annak, hogy ennél miért állapított meg magasabb összeget, ezért a Legfelsőbb Bíróság 700.000 forintról 500.000 forintra szállította le a felperes által fizetendő első- és másodfokú eljárási költséget.

Az eredménytelen felülvizsgálattal élő felperes a Pp. 270. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles megfizetni a jelen eljárásban felmerült felülvizsgálati eljárási költséget, amelynek összegét a Legfelsőbb Bíróság az alperes kérelmének megfelelően 80.000 forintban határozta meg. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2010. június 8.

Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, Dr. Csentericsné Dr. Ágh Bíró Ágnes s.k. előadó bíró, Dr. Szabó Julia s.k. bíró

K. Gyné

A kiadmány hitelével:

bírósági tisztviselő